

EUROPEAN EVANGELICAL ALLIANCE

A tékozló fiúk hazatérése

**EEA Imahét
2016. január 3-10.**

Ima

“Az ima, a Szentlélek ajándéka. Gyakran nem tudjuk, hogyan, mikor és miért imádkozunk. Nagy érdeklődést mutatunk a különböző imádkozási módok és technikák iránt. De végül nem mi imádkozunk, hanem a bennünk lakozó Szentlélek az, aki imádkozik értünk. Fontos, hogy kapcsolatban maradjunk szavaink ihletőjével. Csábítóan hangzik, hogy mi vagyunk a “vigasztnyújtók”, akik a megfelelő szavakat formálják, hogy másokat megvigasztaljanak, még akkor is, ha nem vertek gyökeret belső életünkben. Folyamatosan meg kell győznünk magunkat, hogy az általunk kimondott szavak a szívünkéből erednek. Erre az imával teli elcsendesedés a legjobb megoldás.” - *Henri J.M. Nouwen*

Ha tényleg van spirituális megújulás a nemzeteinket és különösen az egyházat illetően, akkor ez nem történhet meg örömteli és bensőséges imádkozás nélkül, amely hozzátartozik az Istennel közösségben élő sokrétű életünkhöz. Nyílt titok, hogy az ima sok keresztény számára inkább kötelezettség vagy teher, olyan amit a jó kereszténynek meg kell tennie, de amire általában nincs ideje, és így a bűntudata egyre nő.

Számos eszme ejt minket rabul, hogyan és hogyan ne imádkozunk. Látjuk, hogyan imádkoznak egyházi vezetőink, és mindezt milyen ékesen teszik, míg mi soha nem találjuk a megfelelő szavakat. A közösségi imák fokozatosan eltűnnek az Istentiszteletekről, ezért fennáll annak a veszélye, hogy elfáradunk az olyan erőfeszítésekben és cselekedetekben, amelyek nem az imán és a Szentlélek gyümölcsein alapulnak, azaz nem az Istennel való mindennapi kapcsolatból fakadó örömeinken illetve az Ő létezésének bizonyosságán.

Az EEA imahét lehetőséget nyújt imáink elmélyítésére akár magunkban, akár a gyülekezetben. Imáink nem a nyilvános, nagy Istentiszteleteken hangoznak el főként, hanem a zárt szobákban, a családi asztalnál és gyermekeink ágyánál. Ilyen helyeken juthatunk el Istennel való belső életünk gyökeréhez, titokban Ő szól hozzánk, amikor nem kell mély benyomást tennünk másokra ékes szónoklásunkkal.

Ezért arra kérlek benneteket, hogy az Alliance imahét alatt úgy készüljétek fel az Istentiszteletekre, hogy az elhangzott szavak szívből fakadjanak, engedjétek teret a Szentléleknek. Legyen kevesebb szónoklás, több dicsőítés és több olyan ima, amikor az emberekre és Istenre fordítjátok figyelmeteket. Legyen kevesebb külsőség és több kreativitás, legyen őszinte vágy arra, hogy te magad és a gyülekezet Jézus Krisztus képére változzon. Vállaljuk fel Isten előtt a felelősséget, hogy már most elfogadjuk azt, amit mutatni akar nekünk.

A teljes imahét a tékozló fiú példázatán alapul. A spirituális elmélkedésen túl, amely valószínűleg mindenki számára kihívást jelent, ezt az imasorozatot főként arra szenteljük, hogy olyan emberekért imádkozunk, akik különböző okok miatt elhagyták Istent vagy a gyülekezetüket.

Sok szülő szenved azért, mert gyermekeik elhagyták a gyülekezetet – itt lesz lehetőség arra, hogy értük is imádkozunk. Sok fiatal hívő szenved attól, hogy szüleik nem ismerik Mennyei Atyánkat, és azt kívánják, bárcsak Isten “atyáik szívét a fiak felé fordítaná” és szüleik, testvéreik Isten gyermekeivé válnának. Értük is imádkozhatsz. Imádkozni fogunk az egyházért is, amely Európában gyakran nincs felkészülve arra, hogy elfogadja és szeresse a bűnösöket, majd félúton találkozzon velük. Ez az egyház gyakran tele van olyan emberekkel, akik elnyomva érzik magukat, de nincs bátorságuk kilépni ebből az elnyomásból.

Fogunk imádkozni? Együtt?

Thomas Bucher – Az Európai Evangéliumi Szövetség Főtitkára

Ui.: Köszönetet szeretnénk mondani a Cseh Evangéliumi Szövetségnek ezért a remek imasorozat-kalauzért.

2016 január 3. Vasárnap – Elveszve

Lukács 15:11–12

Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyonom első részét! Ő pedig megosztotta közöttük a vagyont.

Kenneth Bailey könyvében így ír Lukács evangéliumának példázatáról: “Több mint 15 éve teszem fel a kérdést különböző nemzetiségű és szokású embereknek a világon, Marokkótól Indiáig és Törökországtól Szudánig: szerintük mi a következménye annak, ha a fiú kikéri örökségét miközben az apja még életben van. A válasz mindig ugyanaz volt, és a beszélgetés az alábbiak szerint folyt le:

“Volt valaha a faluban valaki, aki ilyen kéréssel fordult volna apjához?”

“Soha!”

“Ismertek olyat, aki hasonló kéréssel állt elő?”

“Képtelenség!”

“Ha valaki ilyet tett volna, mi történt volna?”

“Az apa biztosan elverte volna!”

“Miért?”

“Ez a kérés azt sugallja, hogy a fiú azt szeretné, hogy az apja meghaljon.”

Amit a fiatalabbik fiú tett, az nagyon komoly dolog volt, nemcsak az apja és a családja, de a közösség számára is, amiben éltek. A közösség is kénytelen volt őt elutasítani a hallatlan kérése és az azt követő örökség kifizetése miatt, hiszen meggyalázta azt, ami számukra szent volt. Mindenki azt várta, hogy az apa megbünteti fiát, de ehelyett mérhetetlen szeretete jeléül nemcsak az örökségét adta ki fiának, hanem a jogot is, hogy használja. Másrészt, az idősebb fiútól azt várták volna, hogy visszautasítja az örökség első részét, megszidja öccsét és megpróbálja kibékíteni őket egymással. Ha az idősebb fiú gyűlölte is volna a fiatalabbat, még akkor is az ő felelőssége lett volna, hogy hivatalosan segítsen nekik a kibékülésben, mind a saját, mind pedig az apja becsületéért. De az idősebb fiú nem szólt. Hallgatása és az örökség első részének elfogadása nemcsak arról árulkodott, hogy nem volt jó kapcsolata a testvérével, hanem hogy az apjával való kapcsolatát is megszejtette. Mindketten elvesztek. Mindkét fiú kudarcot vallott, nem tudtak tovább együtt élni, és mindkettőjüknek ugyanolyan rossz volt a kapcsolata az apjával.

Imatémák:

- Sok ember elhagyja a családját vagy a gyülekezetét, mert azt gondolják, hogy máshol fogják megtalálni azt, amit keresnek. Imádkozz azért, hogy a szülőknek és a gyülekezetnek elég bátorságuk legyen ahhoz, hogy elengedjék ezeket az embereket, és azért, hogy állhatatos hitük legyen, hogy ezek az emberek majd megtalálják a visszavezető utat otthonukhoz és Istenhez!
- Imádkozz, hogy igazi szabadság legyen a gyülekezetben! Imádkozz azért, hogy a gyülekezet elfogadja, hogy az emberek önmaguk akarnak lenni, de közben szeretetre és otthonra is szükségük van!
- Imádkozz azokért, akik elhagytak minket, azokért akik utálnak minket, az ellenségeinkért és azokért, akik kritizálnak minket! Imádkozz azokért az emberekért, akik közel álltak hozzánk és megbántottak minket a családjukban, a közösségünkben vagy a gyülekezetünkben!
- Imádkozz azokért is, akik nem illenek bele a hagyományos gyülekezeti kategóriába, hogy ők is otthonra leljenek és elfogadást nyerjenek!
- Imádkozz, hogy gyülekezeteink atyai elfogadással teli igazi otthonná váljanak, és hogy ne kelljen manipulálni vagy erőszakkal itt tartani őket!
- Imádkozz a környékünkön élő legsúlyosabb “bűnösökért”, akik a korrupcióról, igazságtalanságról és csalásról ismertek, hogy elvárásaink ellenére Isten használja ezeket az embereket hatalmas biznyságtételeként!
- Tedd fel magadnak a kérdést, “Isten szemében mennyire szeretem én, vagy a gyülekezetem a bűnösöket, és nemcsak szóban, hanem tettel is?”

2016 január 4. Hétfő – Minden elveszett

Lukács 15:13–16

Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet élt. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.

Az apa szíve soha véget nem érő vágyódást érez, hogy haza hozza gyermekeit. Szeretne beszélni velük, figyelmeztetni őket arra a számos veszélyre, mellyel szembe fognak kerülni. Bárcsak meg tudná őket győzni arról, hogy azt, amit máshol keresnek, otthon fogják megtalálni. Mennyire vágyódik arra, hogy apai hatalommal hazahozza őket és szorosan átölelve megvédje őket minden bajtól. De sokkal nagyobb szeretet lakozik benne, mint hogy ezt megtegye. Nem kényszerítheti vagy parancsolhatja nekik, hogy tegyenek az ő akarata szerint. Szabadságot ad nekik abban is, hogy visszautasítsák szeretetét. Az apa azt akarja, hogy a gyerekei szabadok legyenek. Ez a szabadság magában foglalja annak lehetőségét is, hogy elhagyják otthonukat és így elveszítsenek mindent.

Jeremiás siralmainak egyik részén kívül, ahol az anyák nagy éhségükben megfőzik és megeszik gyermekeiket, a Bibliában nem található még egy olyan példázat, ahol valaki annyira elkeseredett helyzetbe kerülne, mint a tékozló fiú. A fiatalabb fiú lassan olyan pokolba kerül, amelyet saját magának köszönhet. Valószínűleg elfogadja a legmegalázóbb munkát, amelyet valaki felajánl neki. Akkor sem csillapíthatja az éhségét, ha akármennyi keserű, fanyar és az ember számára ehetetlen vad gumót eszik. Az ottani éhínségnek köszönhetően még koldulni sem tud, senki nem ad neki semmit. Az ereje végéhez ér, és attól fél, hogy éhen fog halni.

Sokan azok közül, akik elhagyták Istent, vagy nem keresik Őt, nem állnak rosszul anyagilag, sőt ellenkezőleg. Látszólag az életük olyan jól megy, hogy sokan irigyeljük is őket. Elhagyni Istent és az otthonunkat azonban sokkal komolyabb következményekkel jár, mint gondolnánk. Az Atyai ház elhagyása olyan, mintha többé nem lenne otthonunk és utána bejárnánk az egész világot, hogy megtaláljuk. Az otthonunk a lényünk középpontja, az egyetlen hely, ahol hallhatjuk a hangot: „Ez az én szeretett fiam, benne gyönyörködöm.”

Bizonyos értelemben minden emberi élet, és az Istennel való kapcsolat is, egy utazás hazafelé. Egy igazi otthon utáni kutatás, mely mindig is volt és mindig is lesz, annak a helynek a keresése, ahol mindent hallani fogunk, amit hallanunk kell. A siker iránti szomjunk, a vágy, hogy mások elfogadjanak, az önelégültségtől való függőség, a hatalom és a teljesítmény iránti igény; ezek mind csak barangolások egy távoli országban. Vajon hajlandó vagyok hazajönni oda, ahol ezek a dolgok nem fontosak? Vajon hajlandó vagyok abbahagyni a feltétel nélküli szeretet keresését olyan helyeken, ahol nem fogom megtalálni? Tudok-e gyermek lenni, akinek semmit sem kell tennie azért, hogy szeressék? El tudok-e fogadni egy felülről jövő második esélyt, amelyet az Atyám házában nem kell kiérdemelnem?

Imatémák:

- Imádkozó szívvel keresd, hol távolodtál el Atyád házatól. Hol keressük csak a teljesítményünk szerinti elfogadást? Hol reagálunk mérgesen a kritikára? Hol hasonlítjuk magunkat össze másokkal? Milyen függőség térít el minket attól, hogy megpihenjünk az Atya karjaiban?
- Imádkozunk anyáinkért és apáinkért, vegyük észre milyen messze kerültünk tőlük és ők milyen messze kerültek tőlünk. Adjunk hálát szüleinknek, és kérjük békülési szándékukat és megbocsátásukat, ha szükséges.
- Könyörögjünk a körülöttünk lévőkért, akik haszontalan dolgokra vesztegetik el tehetségüket, mert nem ismerik Istent. Imádkozz azért, hogy Isten használja őket saját mesterművéhez.
- Vizsgáld meg azokat a helyzeteket, ahol az Istentől kapott gazdagságunkat olyan dolgokra pazaroljuk, amelyeket nem vihetünk magunkkal Isten Királyságába.
- Imádkozz azért, hogy az egyház ne vesztegesse el az emberekből rejlő lehetőségeket, hanem adjon teret a növekedésre.

2016 január 5. Kedd – Fordulópont

Lukács 15:17–19

Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.

Amikor a gyermekek nem fordulnak Istenhez vagy elhagyják a gyülekezetet, a szülők gyakran magukat hibáztatják, hogy nem voltak elég jó szülők vagy elég jó keresztények. A gyereknevelés nagyon nehéz feladat, mely meghaladja az emberi erőt, ezért mindig Isten kegyelmétől függ, mely befedi a mi bűneinket szülőként. Gyermekeink meg fogják találni a haza vezető utat az Atyához. De sok szülő nem tudja magának megbocsátani kudarcait.

A tékozló fiúkkal való kapcsolatunkban a legnagyobb nehézség a beletörődés és a róluk való lemondás, ezek sok embert eltántorítanak attól, hogy higgyenek és imádkozzanak értük. Itt van néhány útmutató, hogyan kaphatunk új reményt ima útján:

A visszatérés

A tékozló fiú apjához való visszatérését megvizsgálva kilenc imatémát találunk. Néhányat mi is használhatunk a tékozlóinkért mondott imáinkban, legyen az akár a férjünk vagy feleségünk, gyermekünk vagy szüleink, akik talán eltávolodtak Istentől, vagy még nem is ismerik Őt.

- A helyzet, amiben találja magát, meghaladja képességeit vagy tapasztalatait.
- Felismeri valós szükségleteit, és minden igyekezete ellenére sem tudja kielégíteni őket (14. és 17. vers).
- Van ideje gondolkodni (hiszen egyedül dolgozik) és rádöbben arra, hogy mi is történik vele és mit is tesz.
- Visszaemlékezik Atyja házának áldásaira.
- Elkezd tisztán látni. Imádkozz a kinyilatkoztatás (Efézus 1:17) és igazság Lelkéért (János 16:13), hogy ismét lásson (Lukács 4:18), és mentes legyen minden hazugságtól és megtévesztéstől!
- Rájön, hogy amit tett, hiba volt. Imádkozz, hogy a Szentlélek leleplezze bűneiért (János 16:8)!
- Alázatos és megbánó szívvel reagál. Imádkozz, hogy szíve Dávid szívéhez hasonljon (Zsoltárok 51)!
- Visszaemlékezik (vagy kinyilatkoztatáson keresztül látja) Atyja igazi jellemét. Imádkozz érte olyan Bibliai részekkel mint például a Mózes 4. könyve 14:18, Pál Rómaiakhoz írt levele 8:38–39!
- Bátorsága lesz, hogy visszatérjen apjához. Imádkozz, hogy Jézus legyen számára “az út” (János 14:6).

Imatémák:

- Imádkozz azokért a szülőkért, akik tanácstalanok a gyermekeikkel kapcsolatban!
- Bátorítsd a szülőket, akiknek gyermekei elhagyták Istent, hogy beszéljenek érzéseikről, majd imádkozz értük!
- Imádkozz a gyülekezetbe járó gyermekek szüleiért! Imádkozz azért, hogy ezek a szülők ne csak magukra számítsanak gyermekeik nevelésekor, hanem sokkal inkább Istenre, aki jól tudja, hogy mire van szüksége a gyermekeknek!
- Imádkozz, hogy megszabaduljunk a büntudattól és a megbocsátani képtelen magatartástól!

2016 január 6. Szerda – Apává válni

Lukács 15:20

És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.

Isten mindig meg akar találni engem, mindig jobban, mint ahogy én Őt. Ő nem vár addig, amíg hazatérünk, amíg kérjük bocsánatát, amíg könyörgünk és megígérjük, hogy legközelebb jobban csináljuk. Mindig Ő az, aki kirohan a házból és felénk nyújtja ölelő karját.

A tékozló fiú visszatérését le fogja lassítani vagy megállítja, ha a család vagy a gyülekezet nincs felkészülve érkezésére. Az apa eldobott magától minden társadalmi elvárást és a fia elé rohant, aki még messze járt. Ezt azért tette, hogy megvédje a közösség pletykálásától, dühétől, megalázásától és megvetésétől. Távol-Keleten az ilyen pozícióban lévő apa soha nem fut. Valószínű, hogy az apa ezzel megmenti fia életét, akit soha nem fogadna el sem a közösség, sem a testvére, legalábbis nem a jogos örökös. Annak ellenére, hogy rabszolgaként tért vissza, az apának az a fontos, hogy a fia visszatér, mindazzal, ami hozzá tartozik. Azt mutatja meg mindenkinek, hogy a fia újra él. Az apa leölet egy tulkot, hogy az egész gyülekezet eljöjjön és lássa, hogy a fia az apja legjobb ruháját hordja, pecsétgyűrűjét viseli, és hogy mindenki osztozzon a fölötti örömeiben, hogy fia visszatért.

Akár a fiatalabb vagy az idősebb fiú vagyunk, rá kell jönnünk arra, hogy apává kell válnunk. Nem elég úgy olvasnunk ezt a példázatot, mint egy fiakról szóló történetet, vagy mint egy tanítást a farizeusok és a bűnösök kapcsolatáról. Nem kell választanunk, hogy vajon mi magunk melyik fiú vagyunk. Mi nem azért vagyunk itt, hogy gyerekek maradjunk. Agapévá – Isten atyai szeretetével – kell válnunk, hiszen ez a hívő élet és a kereszténység célja is. Apákká kell válnunk.

Imatémák:

- Kérd Istent, Atyánkat, hogy lágyítsa meg szívünket, hogy hasonulhassunk az övéhez! Imádkozz azért, hogy töltsön el minket könyörülettel és felététel nélküli szeretettel! Olvasd fel a Korinthusiakhoz írt 1 levél 13:5–8 versét, és kérd Istent, hogy az Ő szeretetén keresztül tanítson meg így szeretni! Emberileg nem lehetséges így szeretni!
- Kérd, hogy Atyánk segítsen, hogy mi is tékozló fiaink elé siessünk, mielőtt még hazaérkeznének!
- Áldd meg gyülekezeti vezetőinket, hogy ugyanilyen elfogadást, feltétel nélküli szeretetet és tiszteletet mutassanak mások felé, mint ahogy az apa tette ebben a példázatban!
- Vizsgáld meg szíved elcsendesedve, hogy tudsz-e azonosulni az öregemberrel, akinek nincs mit veszítenie, mert elvesztett mindent és most már csak adni tud!
- Kérd meg a gyülekezetben lévő apákat, hogy álljanak ki a gyülekezet elé és imádkozzanak apai szerepükért! Túl sok fájdalom raktározódik el az apa és gyerekeik közt lévő megtört kapcsolatból. Imádkozz az apákért, és fiaikkal való kapcsolatukért!
- Járj közben imádsággal a lelki apánkhoz folyamodva!
- Kérd Istentől az Apai Lelket, hogy hatoljon át gyülekezeteink struktúráján és kultúráján!

2016 január 7. Csütörtök- Ünnepe

Lukács 15:21–24

A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálóinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! Hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.

Amikor a tékozló fiú hazatér, egy szokásos vacsora vagy egy másik hagyományos összejövetel nem elegendő; itt az ideje az ünneplésnek.

“Isten örvendezik. Nem azért, mert megoldóttak a világ problémái, vagy mert véget ért az emberi fájdalom és szenvedés, és még csak nem is azért, mert több ezer ember megtért és az ő nagyságát dicséri. Nem, Isten azért örvendezik, mert egyik gyermeke, aki elveszett, meglelt. Ezért hív engem is, hogy csatlakozzak öröméhez. Ez Isten öröme és nem a világ nyújtotta örömök egyike. Az az öröm, amikor a gyermek hazatér a rémületből, az önpusztításból és a kétségbeesésből. Isten örvendezik, amikor a bűneit megbánó bűnös visszatér. Statisztikailag nem mondható érdekesnek, de Istent soha nem érdekelték a számok. Isten szemében a bűnbánat rejtett cselekedete, az önzetlen szeretet apró gesztusa, az igazi megbocsátás egy pillanata elegendő ahhoz, hogy Isten leszálljon trónjáról és a hazatérő fiú elé szaladjon, és hogy a mennyország megteljen Isten örömhangjaival.” - *Henri Nouwen*

Az idősebb fiúnál az öröm eltorzult formáját látjuk. Az egész falu hallja a zenét és az ünnepre siet; csak az idősebb testvér marad távol és rendkívül gyanakvó. Mivel nem siet rögtön apja otthonába, aki az ünnepséget szervezi, nyilvánosan is ellenállást tanúsít apjával szemben, amely ebben a kultúrában nagyon megbotránkoztató volt. Ugyanaz a hozzáállás figyelhető meg itt is, mint a fiatalabb fiúnál a példázat elején. A helyzet megismétli önmagát; az egyik fiú megint elveszik. Az apának nem kellett volna tudomást vennie róla, vagy meg kellett volna büntetnie. De megint kimegy a fia elé, megalázva magát a többiek előtt, és szeretete váratlan gesztusaként megpróbálja meggyőzni idősebb fiát, hogy lépjen be a házba.

Az idősebb fiú az alapvető tiszteletet sem mutatja felé és nem szólítja őt Apának. Ellenkezőleg, megvádolja apját, hogy ő az apja rabszolgája és pedig a fia. Nyilvánosan megalázza apját, és azt meri mondani, hogy “mindig engedelmeskedett parancsainak”. Nem érzi úgy, hogy a család tagja lenne. Érzelmileg más közösséghez tartozik. Öröme abból származik, ha a barátaival eszik, és nem örül annak, hogy testvére visszatért, meghalt és most él. Az idősebb fiú csak egy szelet húst akar, hogy kielégítsen egy teljesen másfajta örömet. Nekünk, mint gyülekezetnek, miből ered az örömünk?

Imatémák:

- Dicsérd az Istent, és fejezd ki neki háládat! Mondd el Istennek azt, amiért ma hálát érzel vagy amivel tavaly nagy örömet okozott neked!
- Hívd ki a gyülekezet elé azokat, akik a múlt évben csatlakoztak a gyülekezethez! Imádkozz értük!
- Imádsággal telve keresd meg azt a dolgot, amely a legnagyobb örömet okozza a gyülekezetnek!
- Elcsendesedve gondolkozz el János 16:22 versén “Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek.” Ez igaz rád is? A szíved mélyén te is érzel olyan örömet, amit senki nem tud elvenni tőled? A fájdalom csak felszínes vagy mélyebb?
- Menj oda valakihez a gyülekezetben és bátorítsd őt azzal, hogy elmondod neki, mennyi örömet kapsz tőle, hogyan inspirál téged, mit tisztelsz benne és hogyan tesz téged ezáltal boldoggá!

2018 január 8. Péntek- Az idősebb testvér szindróma

Lukács 15:25–30

Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot. Előhívott egy szolgát, és megtudakolta tőle, hogy mi történt. A szolga így felelt: A testvéred jött meg, és apád levágatta a hizott borjút, mivel egészségben visszakarta őt. Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlelte őt. Ő azonban ezt mondta az apjának: Látod, hány esztendeje szolgálok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, de te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal. Amikor pedig megjött ez a te fiad, aki parázna nőkkel tékozolta el vagyonodat, levágattad neki a hizott borjút.

Az idősebb testvér reakciója durva, tele van kritikával, megvetéssel és ítélkezéssel. Nem veszi észre, hogy milyen messze van az igazi szeretettől, könyörületességtől és elfogadástól. Annyira elfoglalja magát a birtokkal, hogy nem látja:

- apja szívét és a szeretetéből fakadó cselekedetét
- a testvére visszatérését és teljes megújulását
- a saját életét és az apjától kapott áldások összességét

Lehet, hogy te is a gyülekezetben nőttél fel, mindig engedelmes voltál szüleidnek és Istennek. Soha nem futottál el otthonról, nem szórtad a pénzedet különböző örömforrásokra. Egész életedben felelősségteljesen viselkedtél és betartottad a hagyományokat, de ugyanolyan elveszettnek érezted magad mint a fiatalabb fiú.

Henri Nouwen a saját tapasztalatairól ír mint "idősebb testvér": "Hirtelen egy teljesen más megvilágításban láttam magam. Láttam a bennem lévő féltékenységet, dühöt, énközpontúságot, önfejűséget, rugalmatlanságot és a mélyen elrejtett önelégültséget. Láttam, hogy milyen egy nyafogó gyermek voltam, és hogy mennyi gondolatomat és érzésemet vezette a keserűség.... Biztos vagyok benne, hogy olyan voltam, mint az idősebb testvér, de olyan elveszett mint a fiatalabb testvér, annak ellenére, hogy egész életemben "otthon" voltam."

Imánkban:

- Mutassunk megbánást azokról az időkről, amikor ugyanúgy viselkedtünk, mint az idősebb testvér!
- Mutassunk megbánást azokról az időkről, amikor erőfeszítéseink során inkább rabszolgának éreztük magunkat, aki állandóan szülei, Isten vagy emberek örömeire akar tenni és megfelelni az elvárásaiknak!
- Valljuk meg keserűségünket és rossz viselkedésünket azokban az időkben, amikor nem láttuk, hogy nincs okunk az önsajnálatra, mivel százszor több jut nekünk annál, mint amit fel kell adnunk. Valljuk meg a fiatalabb testvér spontán cselekedeteire, játékoságára és örömeire való féltékenységünket!
- Imádkozzunk az első szülöttekért, akik gyakran a minta és a tökéletesség gyermekei, hogy szabadságra leljenek!
- Imádkozzunk, hogy eltűnjön gyülekezetünkben és saját magunkból a farizeusosság és a törvényeskedés. Imádkozzunk a moralizmus, a túlzott komolyság, a konzervativizmus, a szigorúság és a jótékony humor hiánya ellen.

2016 január 9. Szombat – Mindenem a tied

Lukács 15:31–32

Ő azonban ezt mondta neki: Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

2 Péter 1:3

Az ő isteni hatalma megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.

Valaki egyszer azt mondta, hogy akkor tudunk a legtöbbet hasznosítani imáinkból és az Újszövetség olvasásából, ha mi magunk is úgy olvassuk, mint ha farizeusok lennénk. Eredetileg az elveszett fiúról szóló példázat a közelben álló farizeusoknak szólt. Ők kapták kihívásként a példabeszéd végének befejezését – vagyis döntenünk kellett, hogy belépnek-e az Atya házába, aki örvendezett bűnös fia újjászületésén. Vajon csatlakoznak-e az ünnepséghez, elfogadják-e a bűnösöket, és örülnek-e együtt az Apával. Vajon hisznek-e az Apa ígéretének, hogy bármilye is van, az az övék is.

Mindenem a tied

Mindannyiunk problémája az, hogy folyamatosan azt gondoljuk, hogy valami többre, másra vagy valami újra van szükségünk ahhoz, hogy jó keresztények legyünk, és hogy majd úgy képesek leszünk megtenni azokat a dolgokat, amelyre Isten elhívott minket. Sokszor hiányzik belőlünk az egyszerű mindennapok boldogsága, hogy jó helyen vagyunk, ahol vagyunk, még a nyilvánvaló akadályok ellenére is. **Nehéz elhinni, hogy a gazdagság, amit keresünk, a lábunk alatt van elrejtve.** Nehéz elhinni, hogy a kincs a bennünk lakozó Krisztus, és az a tény, hogy Isten otthont teremtett bennünk. Nehéz elhinni, hogy mindenünk megvan egy istenfélő élethez. Európai gyülekezetként néha Jákobhoz hasonlítunk, aki így kiállt fel ébredéske: *“Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam!”* A szavak: *“Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied”* ránk is vonatkoznak, még a világ legateistább részében is. Mindenünk megvan ahhoz, hogy egy teljes életet éljünk Istennel, mindössze annyit kell tennünk, hogy belépünk. A többiről Isten fog gondoskoni.

Imádkozzunk ...

- ... hogy az egyház megújuljon az emberek iránti szeretetben!
- ... hogy mint gyülekezet hajlandóak legyünk elhagyni a lakóhelyünk biztonságát és megkeresni az elveszetteket!
- ... hogy jobban megértsük a Krisztusi élet gazdagságát és nagyságát; hogy mi mint Isten emberei az Ő jelenlétének bizonyosságában járjunk minden nap!
- ... a gyülekezet evangélizálóinak új generációjáért, akik képesek lesznek Isten királyságának teljességéről képet adni, és megosztani az evangéliumot a Szentlélek és a menny bölcsességének erejével!
- ... hogy ebben az új évben gyülekezetünk még több olyan embernek örvendezhessen, akik elfogadták az Atya hívását és hisznek Fiában!
- ... szeretteidért, akik lelkiileg halottak, de lelki életet kívánsz nekik!

2016 január 10. Vasárnap – Gyülekezeti szolgálat a tékozló fiúk számára

Filippiek 2:5–8

Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

“Jézus maga is tékozló fiúvá lett, hogy minket megváltson. Elhagyta mennyei Atyját, eljött egy idegen helyre, mindenét félretette és a kereszt segítségével tért meg az Atya házába. Mindent átadott, amit az Atya rábízott, ennek köszönhetően tudok én is olyan lenni, mint ő, és vele együtt visszatérni az Atya házába.” – Henri J. M. Nouwen

Jézus nem azért ment a keresztre, hogy nekünk ne kelljen odajutnunk, hanem hogy követni tudjuk őt. Jézus azért jött, hogy mint engedelmes fiú, Isten elveszett gyermekeit hazavezesse. Jézus otthona a mi otthonunk is. Nincs más visszatérési lehetősége és más út az Atyához, csak rajta keresztül és az ő visszatérésével.

Írd össze azoknak a nevét, akik tékozló fiúkká váltak, akik különböző okok miatt elhagyták Istent, vagy akik nem ismerik Őt – gyerekeidét, barátaidét, szüleidét és párodét. Hozd őket a templom vagy a kápolna keresztjéhez és kérd Istent:

Ima tékozló fiainkért:

Uram, csak te tudod, merre vannak tékozló fiaink. Nemcsak fizikailag, hanem szívükben, gondolataikban és lelkileg is. Előled senki nem rejtőzködhet, és nincs olyan, aki annyira elveszett, hogy te ne tudnád megtalálni. Értük imádkozunk, Uram, hozd őket haza – ne csak hozzánk, legfőképp ne hozzánk, hanem magadhoz. Bocsáss meg nekünk, szülőknak, barátoknak vagy gyülekezetnek, ha mi is hozzájárultunk ahhoz, hogy elhagytak minket, vagy ha mi magunk nehezítjük meg visszatérésüket.

Nem számít hol vannak és mit csinálnak, érintsd meg életüket, és ha hazatérnek, ne az idősebb fiú lelkét add nekünk, hanem az atyáét!

Uram, néhányan közülünk is, elhagytuk az atyai házat, lehet, hogy csak titokban, csak mi magunk tudjuk, milyen messzire vándoroltunk. Kérlek, vezess minket is haza!

És amikor akár távolról, akár közelről hazatérünk, taníts minket arra, hogy a te királyságodban néha többre van szükség egy újabb gyülekezeti szolgálatnál – inkább együtt kell ünnepelnünk, hogy élünk, és hogy újra otthon vagyunk.

Ámen